

V bakalářské práci je představena příručka společenství Gemeinschaft Evangelischer Kirchen in Europa, která nese název *Leben hat seine Zeit, und Sterben hat seine Zeit*. Z této příručky jsou vybrány hlavní argumentační teologicko-etické nástroje užívané v diskuzích týkajících se problematiky konce lidského života. Židovsko-křesťanská víra uznává člověku a jeho životu jedinečnou důstojnost, která je osvojována na základě idejí imago Dei, potažmo imago Christi. Z této člověku přiznané důstojnosti pramení další aspekty pojící se k lidskému životu, jako je ospravedlnění skrze víru, autonomie člověka, ve které jsou vyjasňovány hranice mezi svobodou, závislostí a zodpovědností. Dále je ukázáno, jak společenství Gemeinschaft Evangelischer Kirchen in Europa zavádí svá přesvědčení do praxe v otázkách, které vyvstávají na konci lidského života. Následně práce reaguje na výstupy příručky. Jsou vyjasněné pojmy týkající se eutanázie tak, jak jsou v současné debatě v Evropě užívány. Dále pak jsou rozpracovány tři hlavní argumenty, které z příručky vyšly jako zásadní pro diskuzi spojenou s lidmi umírajícími a nevléčitelně nemocnými. Je to tedy lidská důstojnost, autonomie a právo rozšiřování paliativní péče, která přislíbují utváření lidsky důstojného života i v jeho závěru.